

מ"ת 28937/04/17 - מדינת ישראל נגד מור פרטוק זהבי

בית משפט השלום בראשון לציון

מ"ת 28937-04-17 מדינת ישראל נ' פרטוק זהבי
תיק חיצוני: 156832/2017

בפני	כבוד השופט אייל כהן
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיב	מור פרטוק זהבי

החלטה

כתב האישום ותמצית טיעוני הצדדים

במסגרת בקשה למעצר עד תום ההליכים, עניינה של החלטה זו בסוגית ראיות לכאורה.

נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו פציעה בנסיבות מחמירות, וכן החזקת סכין, מכוח סעיפים 334 + 335(א)(1) ו-186(א), בהתאמה, לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

על פי הנטען, ביום 10.4.17, בשעה 18:40 לערך, שהה א"א, קטין יליד 1999, סמוך לבית X שבלוד. באותה עת הגיע המשיב למקום, יחד עם שגיב צרפתי (להלן: "שגיב") ושלושה נוספים, והחל לבוא בדברים עם א"א. באותן נסיבות הניח שגיב יד על כתפו של א"א. סמוך לאחר מכן הוציא המשיב מכיסו סכין בה הצטייד מבעוד מועד, ודקר את א"א דקירה אחת בצדו השמאלי של גבו, מעל לשכם. לאחר הדקירה עזבו המעורבים את המקום. כתוצאה מן האמור נגרם לא"א פצע דקירה מעל השכם השמאלי, באורך 3 ס"מ. א"א פונה לטיפול בבית חולים ע"י דודו.

בבקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים ציינה המבקשת, בין היתר, את הראיות הלכאוריות עליהן היא נסמכת. בדיון מיום 25.4.17 טען ב"כ המשיב להעדר קיומן של ראיות-לכאורה ולחילופין לחולשה בהן, הן באשר לזיהוי המשיב כדוקר והן לעצם קיומה של דקירה בנסיבות.

פירוט טיעוני הצדדים יובא להלן במסגרת ניתוחי את הראיות, בדגש על אלה הרלבנטיות ליריעת המחלוקת.

הראיות הרלבנטיות לבירור המחלוקת

ראיה מרכזית עליה נסמכת המבקשת היא תיעוד צילומי של האירוע מושא האישום, בדמות סרטון מצלמת אבטחה,

הנתונה בגובה ומצלמת בזווית אלכסונית כלפי מטה (**להלן: "הסרטון"**). תיעוד הזמן בסרטון תואם את המציאות (ראו מסמכים 42 ו-43 בחומר החקירה). בסרטון נצפה קרבן העבירה בחולצה לבנה (**להלן: "הקרבן"**), כשהוא עומד על מדרכה מול חמישה אנשים ומשוחח איתם. פניו של הקרבן למול המצלמה. החמישה מתועדים לרוב מאחור ומן הצד וכך גם פניהם, דרך כלל. הקרבן עומד כשמימינו רכב לבן החונה על הכביש בצמוד למדרכה (**להלן: "הרכב"**). בשלב מסוים נצפה אחד מן החמישה (**להלן: "התוקף"**), כשהוא פוסע בנחת לעבר הקרבן למולו ונעמד מצידו השמאלי, ממרחק כמטר לערך, בזווית 90 מעלות ואף מעט מאחוריו. התוקף לובש מכנס כהה ארוך ונועל נעלי ספורט בצבע שחור ולהם שלשה פסים לבנים (**להלן: "הנעליים"**). עוד הוא לובש חולצת טריקו בצבע אפור (**להלן: "החולצה"**). ידיו נתונות בכיסי מכנסיו. באותה עת ניצב כאמור הקרבן בין התוקף לרכב, כאשר מצידו הימני, בזווית 45 מעלות לערך, עומד בקרבתו אחד מן החמישה, לבוש שחורים (**להלן: "האחר"**). יתר בני החבורה עומדים במרחק רב יותר ביחס לקרבן. בשלב מסוים מניח האחר את ידו על הקרבן.

בשלב בו עומד התוקף כשגבו למצלמה (מונה 2:12 בסרטון) מוציא הוא מכיס מכנסיו דבר מה הנחזה כסכין או חפץ חד (**להלן: "החפץ"**). בו זמנית מוציא התוקף גם את ידו הימנית מכיס מכנסיו. ניתן להסיק כי התוקף מעביר את החפץ מידו השמאלית לזו הימנית, כשהוא עושה כן תוך הבאת כפות ידיו לעבר ביטנו, בגובה הטבור לערך. מייד בסמוך לכך מסתער התוקף במהירות לעבר הקרבן, תוך שהוא מניף לגובה, בתנועה מהירה וחדה, את יד ימינו, מתקדם לעברו ומנחית עליו ספק מכה-ספק דקירה, באזור כתף שמאל מאחור-שכם שמאל מאחור (**להלן: "התקיפה"**). מייד לאחר מכן נמלטים הן הקרבן והן התוקף ויתר הארבעה שהגיעו עימו, לכיוונים מנוגדים, מהם הגיעו למפגש.

לבד מן הסרטון עצמו ניתן להתרשם גם מתמונות צבעוניות, לרבות מוגדלות, מתוך הסרטון, כמתועד וכנערך ע"י רפ"ק גיללס (שלשה דפים המסומנים 66 בחומר החקירה וכן דף נוסף ובו שתי תמונות- התחתונה שבהן היא המוגדלת, מתוך התמונה העליונה, בה נצפה התוקף מייד עם שליפת החפץ ביד שמאל ובטרם העברתה ליד ימין והסתערותו על הקרבן). ראו גם התמונה התחתונה שבמסמך המסומן 67, המוגדלת מתוך התמונה העליונה.

לשיטת המבקשת, א"א הוא הקרבן; התקיפה היא למעשה דקירה; התוקף הוא המשיב- הדוקר, המזוהה בסרטון; החפץ שבידו הוא סכין והאחר הוא שגיב.

המבקשת נסמכת על זכ"ד השוטר מיכאלשוילי (רמ"ח תחנת לוד) מיום 12.4.17, לו מצורפת תמונה מתוך הסרטון, בטרם התקיפה, ועליה כיתוב השוטר (מסומנים 35 ו-36 בתיק החקירה). בזכ"ד זה נוקב השוטר בשמות כל אחד מן המעורבים המופיעים בסרטון, לרבות הקרבן, ואף מוסיף פרטים על אודות חלקם. בין היתר מציין השוטר כי הוא מזהה את המשיב. גם על גבי התמונה המצורפת מציין הוא את שם המשיב בסמוך לדמותו של התוקף, הניבטת מן התמונה. השוטר מציין כי הוא מזהה את המשיב כמי ששולף חפץ חד כאמור מכיסו, מעבירו לידי הימנית, מניפו לעבר א"א וגו'.

עוד נסמכת המבקשת על זכ"ד השוטר דניאל בלאי מיום 12.4.17 (מסומן 34), המזהה באופן זהה לזיהויו של מיכאלשוילי, את כל המעורבים בשמותיהם, לרבות הקרבן והתוקף. גם שוטר זה מציין כי המשיב הוא ששלף סכין ודקר את א"א.

מדו"פ תפיסה וסימון שנערך ע"י אילן מוסטקי ביום 16.4.17 (מסומן 50), עולה כי בבוקר אותו יום, נערך חיפוש בביתו של המשיב. הבלשים הגיעו למקום ע"מ לאתר את החולצה. רעיית המשיב הסכימה לחיפוש לאחר שהשוטרים הזדהו בפניה, הבהירו כי אין בידם צו חיפוש, שאלו אם היא מעוניינת להביא עדים לחיפוש והיא השיבה בשלילה. השוטר מצא על חבל הכביסה חולצה אפורה שנתפסה כמוצג ואשר הרעיה אישרה כי היא שייכת למשיב. על גבי חלקה הקדמי של החולצה שנתפסה הדפס באנגלית (דו"ח חיפוש המסומן 51). התמונה צולמה (העתק הצילום מסומן 52). עיון בתמונה המקורית, הצבעונית, מעלה כי המדובר בחולצת טריקו אפורה ועליה, בגובה החזה, שלש אותיות גדולות באנגלית: "RAW" (להלן: "האותיות"), כאשר מעל האות האמצעית סימן מעין מלבן-אליפסה, בעל שתי זוויות חדות ושתיים מעוגלות (להלן: "הסימן").

תיעוד הנעליים- נתפסו נעלי ספורט של המשיב (מדגם "אדיס"), אשר תועדו בצבע (ראו גם מזכרים 16 ו-39). בתום הדיון שנערך בפניי, הגיש הסניגור הודעה בה ציין כי לאחר עיון בתמונות הצבע, חוזר הוא בו מטענתו המקורית בהקשר זה ומאשר כי אין חולק כי נעלי הספורט הם אכן בצבע שחור ולהם פסים לבנים (להלן בהמשך הסתייגות הסניגור וטיעוניו בהקשר הנעליים).

לשיטת המבקשת, החולצה והנעליים שנתפסו הם אלה המתועדים בסרטון, כשהמשיב לובש ונועל אותם.

המבקשת נסמכת עוד על תיעוד רפואי, בדבר דקירתו של המשיב- ראו בהקשר זה, למשל, את תמונות א"א (מסומן 68), התיעוד המסומן 60,61 וההבהרות שבמסמך 94, כאמור במסמך 95. מאלה עולה כי א"א מסר לרופאי, כדברי הרופא-הכירורג, כי "נפל על הגב ונדקר במשהו חד בגב. לפי המראה נראה שמדובר בדקירה מסכין" ובהמשך: "בבדיקה בגב מעל סקפולה (שכם) פצע דקירה כ- 3 ס"מ". בית החולים הוא שדיווח למשטרה על הדקירה (מסמך 53).

גרסת א"א- א"א, בעל עבר פלילי אשר שהה בעת האירוע בחופשה מהוסטל, לא מסר עדות מפלילה. לדבריו, נפל הוא ונחתך מאיסכורית כשהיה לבד. א"א עמד על גרסתו בדבר האיסכורית וטען כי אינו מזהה את עצמו בסרטון. עם זאת, דודו של א"א, שלומי עתיק, מסר כי הוא מזהה את א"א בסרטון וכי הוא שפינה אותו לבית החולים (ראו מסמכים 83, 80, 85).

עוד יצוין כי מעורבים המופיעים בסרטון נחקרו אך בחרו, איש על פי דרכו, בזכות שתיקה מלאה או חלקית וכן הכחשה. איש מהם לא שפך אור כלשהו אל האירוע (ראו מסמכים 76, 77 ו-79).

המשיב נחקר באזהרה, לאחר שנועץ בעו"ד (מסמך 75). בחקירתו הכחיש כל קשר לדקירה וטען כי ביום האירוע נפצע ע"י שניים שתקפו אותו מאחור, אותם לא זיהה. אין לו מושג מדוע הותקף. התקיפה אירעה ליד ביתו, הוא אינו מסוכסך עם איש, אינו מכיר כלל את א"א וממילא אינו מסוכסך איתו. לדבריו, בעת האירוע מושא האישום שהה בבית חולים בשל אותה תקיפה, עד לשעה "שש שבע". משעומת עם הסרטון, טען כי אין הוא מזוהה בו וממילא לא הוא שדקר. משעומת עם כך שזוהה ע"י שוטרים, כי הוא נועל בחקירתו את אותם נעליים הנצפים בסרטון וכי דקר בסכין השיב כי הוא אינו יודע

על מה החוקר מדבר. לדבריו כלל לא נעלם עד למעצרו ולא ידע כי המשטרה מחפשת אחריו.

לא למותר יהא לציין כי לדברי ראיית המשיב בהודעתה (מסמך 84), סיפר לה המשיב כי הוא נפצע מטרקטורון.

תיעוד רפואי בעניינו של המשיב- (מסומן 55-59) מעלה כי ביום האירוע פונה הוא סמוך לשעה 15:00 ע"י חברו למד"א ופונה בהמשך לבית החולים "אסף הרופא". בניגוד לדבריו בחקירתו, מסר המשיב למטפלו כי נפל ונחבל באזנו וראשו במהלך משחק כדורגל. על פי התיעוד, המשיב שוחרר מבית החולים בשעה 18:11 (מסמך 59א').

מושכלות יסוד

המחלוקת העיקרית נסבה על אודות שאלת זיהויו של המשיב כתוקף הנצפה בסרטון. בצד הסרטון, המהווה ראיה ישירה, עסקין בתיק הכולל ראיות נסיבתיות שונות.

מושכלות יסוד הן, כי בשלב ההחלטה על מעצר עד תום ההליכים, מוגבלת בחינת הראיות לקיומו של פוטנציאל ראייתי-גולמי (בש"פ 2201/15 **זניד נ' מדינת ישראל**, מיום 5.5.15). כך הדבר אף באשר לראיות נסיבתיות. בשלב זה יש לבחון האם מארג אותן ראיות עולה כדי מסכת ראייתית-לכאורית רצופה, שיש בה פוטנציאל להרשעה, ושהסברי הנאשם אינם מחלישים את התרחיש המפליל העולה ממנה (בש"פ 2411/15 **מדינת ישראל נ' גולן דנה**, מיום 21.4.15). במנעד האפשרויות, תיתכן לעיתים אפשרות לפיה הראיות-לכאורה הנסיבתיות עשויות, לאחר שיעובדו בהליך המשפטי, להביא להרשעת הנאשם, וזאת ברמה של סיכוי סביר להרשעה (בש"פ 3807/15 **הוואשלה נ' מדינת ישראל**, מיום 25.6.15).

הבחינה נעשית על פי מבחן תלת שלבי: בשלב ראשון נבחנת כל ראיה נסיבתית בפני עצמה, כדי לקבוע אם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי. בשלב שני, נבחנת מסכת הראיות כולה, לצורך קביעה האם היא מערבת לכאורה את הנאשם בבצוע העבירה. הסקת המסקנה המפלילה כאן תהא תולדה של הערכה מושכלת של הראיות, בהתבסס על ניסיון החיים והשכל הישר. המסקנה עשויה להתקבל גם מצירופן של כמה ראיות נסיבתיות, אשר כל אחת בנפרד אמנם אינה מספקת, בהיותה ניתנת להסבר תמים ומקרי, אך משקלן המצטבר מספיק לצורך הפללה (ע"פ 4510/07 **סראבוניאן נ' מדינת ישראל**, מיום 17.1.08). בשלב שלישי מועבר הנטל אל הנאשם להציע הסבר חלופי, משכנע והגיוני, לסתור את ההנחה העומדת נגדו, אשר יש בו כדי לבסס ספק סביר בעוצמת הראיות המפלילות שהציגה המאשימה.

בחינת כל אחת מן הראיות הנסיבתיות תיעשה על רקע הראיות הנוספות הסובבות אותה (ע"פ 230/84 **חג'בי נ' מדינת ישראל**, פ"ד (לט) 785, 792). ככל שמתרבות הראיות ומשתלבות האחת ברעותה, הופכת חזקת החפות לאפשרות רחוקה יותר, באופן שבו תמונת ההרכבה תצביע על אשם, אפילו נעדרים אחדים ממרכיביה (ע"פ 470/85 **גיל בן גל ואח' נ' מדינת ישראל**, פד (מג) 133, 133, סע' 8). אין די באפשרות זניחה או דמיונית לשם ביסוס ספק סביר, אלא נדרשת אפשרות המעוגנת באופן סביר בראיות, כמו גם במבחני השכל הישר וניסיון החיים (ע"פ 6244/12 **סבאענה נ' מדינת ישראל**, מיום 11.11.15).

באשר לסוגיית הזיהוי, הלכה היא, כי אמינותו של זיהוי נבחנת על פי אמינות העד המזהה ועל פי מהימנות הזיהוי כשלעצמו. אמת המידה הראשונה בוחנת את האמינות הכללית של העד המזהה ביחס לאירוע הפלילי כולו ולנסיבותיו, את נכונותו לספר אמת ואת יכולתו לדייק בפרטים. אמת המידה השניה בוחנת את מהימנותו של הזיהוי, קרי- האם ניתן לסמוך על זיהויו של החשוד על-ידי העד, אם לאו. בחינה אחרונה זו נעשית במנותק מן הבחינה הראשונה, והיא מתמקדת בבחינת מהימנותו של העד בשאלה הספציפית של זיהוי החשוד. הטעם לכך הוא הרצון להימנע מטעויות אפשריות של העד ביחס לזיהוי, אף אם מהימנות עדותו ביחס לאירוע הפלילי עצמו אינה מוטלת בספק (ע"פ 4524/11 פלוני נ' מדינת ישראל (מיום 17.6.13)).

נבחן את הראיות בהתאם לפריזמה האמורה, אותה מתווה הדין.

זיהוי המשיב בסרטון וע"י שני שוטרים

על פי טענת התביעה, נצפה המשיב בסרטון ובתמונות כמפורט לעיל, כדוקר. הוא אף זוהה לכאורה ע"י שני שוטרים- הרמ"ח מיכאלשוילי והשוטר בלאי. ב"כ המשיב חולק על כי דמותו של המשיב היא הניבטת מן התיעוד הצילומי.

אף אם זיהוי פני נאשם בסרט אינו קל או מיטבי, ככלל, עדיין ניתן לזהותו גם על סמך מכלול מאפיינים של הופעתו, מעבר לפניו: הליכתו; פרופיל הפנים שלו; פאות לחיו; אפו; מבנה גופו ועוד. טוב היה לו פירוט השוטרים, האם הזיהוי נעשה על בסיס תווי פנים, על בסיס צורת הליכה, על בסיס לבוש או על בסיס מאפיינים נוספים (השוו: בש"פ 4253/13 סוסן נ' מדינת ישראל (מיום 27.6.13)). עם זאת, מהימנות זיהויים את המשיב תיבחן בהליך העיקרי. בנסיבות, חזקה היא כי אין חשש לאמינות השוטרים המזהים, אך זאת בשים לב כי המדובר בזיהוי מאוחר שבחדר החקירות ולא בזירה.

גם בהינתן כי שופט רואה את הנאשם, דרך כלל, בעוד האחרון ישוב באולמו, עצם העובדה כי השופט אינו מזהה על פי מראה עיניו את הנאשם, בוודאות, כמי הנצפה בסרט, אינה מלמדת על כי אין להגיע למסקנה כזו (ע"פ 3151/08 דוידוב נ' מדינת ישראל (26.5.10)).

צפיתי במשיב באולמי במהלך הישיבות.

שאלת זיהויו של המשיב תיקבע ע"י המותב שישמע את התיק העיקרי ומכאן החשיבות גם להתרשמותו הישירה של אותו מותב, בין היתר, ממראה עיניו. משכך, התרשמותי שלי מן המשיב באולמי ומצפייה בסרט כפופה, בשינויים המחויבים, למהותו של ההליך שבפניי. לשון אחר: איני מבקש או מתיימר לקבוע מסמרות בשאלת זיהוי המשיב, בעצמה הנדרשת לשם הרשעתו בפלילים. אמת המידה הנדרשת בשלב זה של בחינת ראיות לכאורה, היא האם בחינת התיעוד הצילומי מתיישבת באופן סביר עם האפשרות כי הדמות הניבטת בסרטון היא דמות המשיב, או שמא ניתן כבר עתה לשלול סבירות זו (כגון בשל פערים ניכרים בגובה, או במשקל- בכפוף למועד הצילום; פער ניכר בגון העור ועוד כיוצ"ב סימנים על פי השכל הישר וניסיון החיים).

ככלל, אין עדיפות להתרשמות השוטר - או כל אדם אחר - מן התיעוד הצילומי, על פני התרשמותי הישירה ממנו. ככל שבכל זאת תיתכן משמעות מסוימת להתרשמות השוטרים, נובעת היא מכך כי "זמן החשיפה" שלהם למראה פניו של המשיב ארוך יותר, אולי אף משמעותית מזה של בית המשפט. מנגד, יש לזכור כי לכאורה, למצער לשוטר מיכאלשולי היכרות מוקדמת עם המשיב וכי תיתכן בלב מי מן השוטרים הטיה, ולו בלתי מודעת, נגדו.

זיהוי של המשיב בסרטון, ככלל, אינו מיטבי. דמותו מרוחקת ולא קל להבחין בבירור בתווי פניו. עם זאת, ניתן להבחין בהם עם "כניסתו" ל"פריים", משך כחמש שניות, בהן הוא פוסע יחד עם האחרים ממקום הגיעם, לעבר המדרכה והקרוב (מונה 1:34). עוד ניתן להבחין בפניו, לזמן קצר, בהמשך האירועים. אם כן, בניגוד לטיעון הסניגור, פני המשיב אכן נצפים בסרטון.

ב"כ המשיב הפנה בטיעונו לבש"פ 5294/11 שללשולי נ' **מדינת ישראל** (מיום 24.7.11), לתמיכה בטיעונו. לאחר עיון באותה החלטה, סבורני כי אין בה כדי לגרוע ממסקנותיי. בנסיבות המקרה שם, קבע בית המשפט חולשה ראייתית, על אף זיהוי שוטרים את הנאשם בתיעוד צילומי. עם זאת, במישור העקרוני, הדגיש כב' השופט ג'ובראן מפורשות (שם, סע' 13) כי אין במסקנותיו הקונקרטיות באותה פרשה "כדי לשלול באופן כללי את משקלן ומהימנותן של ראיות הנסמכות על זיהוי על פי מבנה גוף וכדומה", וכי הוא מסכים לקביעות פסק הדין בעניין **דוידוב** המוזכר לעיל. כל שצוין בהקשר הרלבנטי לענייננו הוא, כי בבחינת ראיות זיהוי "יש לנקוט במשנה זהירות וזאת ביתר שאת במקרים בהם לא ניתן לצרף לזיהוי את התרשמותו העצמאית של בית המשפט התומכת בו, לפחות באופן חלקי". ממילא כך נעשה הדבר באופן בחינתי את הראיות, כפי שקבעה הפסיקה גם קודם לכן (- ראו: ע"פ 6864/03 **רוקנשטיין ואח' נ' מדינת ישראל**, פד נח(4), 657(28.4.2004).

צודק הסניגור בטיעונו לפיו טוב היה לו נערכה חוות דעת ע"י מומחה, בסוגיית הזיהוי. למצער במשתמע, המדובר בטיעון שעניינו מחדל חקירה. באופן כללי ובלתי ממצה אציין כי מקומו של טיעון זה להתברר בהליך העיקרי (בש"פ 4553/12 **עואודה נ' מדינת ישראל** (מיום 20.6.12), והפסיקה המאוזכרת שם. כך למשל, בעניין מסדרי זיהוי - בש"פ 2323/12 **שמלולי נ' מדינת ישראל**, (מיום 3.4.12) וכך באשר לטענה בדבר אי עריכת עימות - בש"פ 4211/09 **עליה נ' מדינת ישראל** (מיום 24.5.09)). יוזכר כי רק מחדל העולה כדי גרימת עיוות דין יכול ויביא לזיכויו של נאשם (ע"פ 5633/12 **נימן נ' מדינת ישראל**, פסקה 48, מיום 10.7.13).

על אף שאכן אין בנסיבות עד המפליל ישירות את המשיב, לאחר שצפיתי בסרטון ובמשיב באולמי, התרשמותי היא כי קיימת אפשרות סבירה לפיה אכן דמותו של התוקף בתיעוד הצילומי לעיל היא דמותו של המשיב. לאור כל האמור, יש ליתן לתיעוד הצילומי ולזיהוי כל אחד מן השוטרים את המשיב, משקל במניין שיקוליי, וזאת בזהירות הנדרשת, כראייה לכאורית לחובת המשיב, לפיה הוא התוקף שבסרטון.

ראיות חיזוק לכך כי המשיב הוא הנצפה בסרטון

ספק אם ניתן לבסס את הרשעת המשיב על יסוד התיעוד, כמצוין מעלה, של דמות התוקף, לבדו. דא עקא שבנסיבות, המסקנה המפלילה מתחזקת לאור ראיות נוספות- קרי, זיהוי של כל אחד משני השוטרים את המשיב, כמו גם הראיות

הנסיבות, כמפורט להלן, באשר לחולצה והנעליים הנצפים בסרטון.

כאמור לעיל, עסקין בחולצת טריקו אפורה ועליה שלש האותיות והסימן שמעל לאות האמצעית. במובן זה עסקין בחולצה ייחודית למדי, אם כי ייחודיותה יחסית, שכן סביר כי קיימות עוד כמותה. עיון בסרטון מלמד בבירור על כי שתי האותיות הראשונות משמאל - "R" ו-"A" כמו גם הסימן שמעל לאות "A", נצפים בו בבירור. כך גם תחילתה של האות האחרונה.

צודק הסניגור בטיעונו לפיו נעלי הספורט אינן נושאות סימן ייחודי מובהק, לבד ממאפייניהם הכלליים - צבע שחור ושלשה פסים לבנים. ברי כי קיימות נעלי ספורט רבות כאלה, גם ברשות אחרים.

החולצה והנעליים, אם כן, אינן בעלי ייחוד מובהק והן מהוות פרטי לבוש והנעלה - קרי, נתונים הם להחלפה. משכך ייחוד מראן אינו מגלם עצמה מכרעת, כגון קעקוע ייחודי ביותר, על עורו של חשוד או נאשם. עם זאת, מדובר במובהקות שלא ניתן להתעלם ממנה ואשר יש בה כדי לחזק את האפשרות כי המדובר במשיב.

עסקין אם כן, בדמות הניבטת מן הסרטון, הדומה בגופה ובפניה לדמותו של המשיב ומתיישבת באופן סביר עם האפשרות כי אכן המדובר בו. יתרה מכך, המשיב מזוהה כאמור ע"י שני שוטרים שונים, אשר על פי הנתען למצער האחד מכירו היכרות מוקדמת. הדמות שבסרטון לובשת ונועלת פרטי לבוש והנעלה ייחודיים במידת מה, התואמים את אלה שנתפסו בחזקת המשיב. צירוף האמור מלמד על העלאת הסבירות לפיה אכן המדובר במשיב. אף לא אחת מן הראיות לבדה בעלת עצמה מכרעת, אך כוחן המצרפי בעל עצמה לכאורית מכרעת.

ב"כ המשיב העלה טענה לפיה החולצה עתידה להיפסל כראיה לא קבילה, שכן נתפסה במסגרת חיפוש לא חוקי. לשיטת הסניגור, לא עולה מתיעוד השוטרים כי ציינו בפני רעיית המשיב, כי רשאית היא לסרב לחיפוש.

הלכה היא, כי לא במהרה יאווין משקלה של ראיה קיימת, שכן אף לו נמצא כי קיימים פגמים בה - ואיני קובע כך - אפשר ואלה ירופאו בהליך העיקרי (ראו והשוו: בש"פ 4033/15 אבו מדיעם נ' מדינת ישראל, מיום 18.6.15). כך הדבר מקל וחומר, בשים לב להלכה לפיה אף לו עסקנו בראיה בלתי קבילה - ואין טענה כי כך הדבר בעניינו - על בית המשפט להעריך בהליך זה מהי רמת הסיכוי כי תהפוך לקבילה ולא במהרה יפסלה - ראו בש"פ 1572/05 זוארץ נ' מדינת ישראל, מיום 10.4.05).

מדו"ח השוטר מוסטקי הנ"ל (מסומן 50), עולה כי רעיית המשיב הסכימה לחיפוש לאחר שהשוטרים הזדהו בפניה, הבהירו כי אין בידם צו חיפוש, שאלו אם היא מעוניינת להביא עדים לחיפוש והיא השיבה בשלילה. יתר הנתונים יובהרו בהליך העיקרי. עסקין בסוגית מהימנות מובהקת. לאור הפסיקה לעיל, לא אוכל לקבוע בנסיבות אלה כי אחת דינה של החולצה להיפסל כראיה בהליך העיקרי וכי בשל כך אין ליתן כל משקל לראיה זו בהליך שבפניי. היפוכו של דבר הוא הנכון.

לאור האמור, מסקנתי היא כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת טיעון המבקשת, לפיו המשיב נצפה בסרטון כשהוא לובש את החולצה שנתפסה בביתו ונועל את הנעליים עימן נתפס.

סוגיית הדקירה והסכין

ב"כ המשיב טען כי לא ניתן להוכיח קיומה של סכין (כהגדרתה בדין, בעלת להב) בנסיבות וכי לא ניתן להוכיח קיומה של דקירה.

אני מוצא לדחות טענות אלה. ראשית יאמר, כי אף אם לא נמצאה הסכין ואף אם לא יוכח קיומה של סכין, מוכח לכאורה קיומו של חפץ חד. די בכך כי א"א נחתך באירוע, ע"י התוקף שלכאורה הוא המשיב. עיון בסרטון מעלה חד משמעית כי הדוקר (לכאורה- המשיב) החזיק דבר מה בידו, הנחזה כסכין.

המדובר לכאורה בדקירה. הדבר נלמד מתנועת התקיפה שבוצעה כניבט מן הסרטון, המלמדת גם היא, כאמור. המדובר בתנועה אחת בלבד, מהירה וחזקה, המתיישבת עם כוונה לדקור, לאחריה נמלטו כולם. התייעוד הרפואי מלמד אף הוא כי המדובר בדקירה. אף אם עדיף לו הונחה חוות דעת מקצועית בסוגיה, עדיין, ולו במישור הלכאורי, מציין רופא כירורג, כמצוין מעלה, כי א"א, לפי דבריו **"נפל על הגב ונדקר במשהו חד בגב. לפי המראה נראה שמדובר בדקירה מסכין"** ובהמשך: **"בבדיקה בגב מעל סקפולה (שכם) פצע דקירה כ- 3 ס"מ"**. עוד יצוין כי בית החולים מצא לנכון לדווח למשטרה על אודות האירוע- נתון נוסף המלמד כי לדעת גורמי הרפואה, המדובר היה בדקירה.

לאור האמור מסקנתי היא כי ולו במישור הלכאורי עסקינן בדקירה, שבוצעה באמצעות חפץ חד כלשהו, ואפשר והמדובר בסכין.

סיכום עד כאן

העולה מכל המקובץ הוא, כי משקלן המצטבר של הראיות מספיק לצורך הפללה, אף אם משקלה של כל ראיה בנפרד אין די בו, ככזה הניתן להסבר תמים ומקרי (- השלב השני מושא המבחן התלת שלבי).

טענת האליבי שבפי המשיב

מכאן לשאלה, האם לאור האמור עמד המשיב בנטל המועבר אליו, להציע הסבר חלופי, משכנע והגיוני, שיש בו כדי לסתור את ההנחה לחובתו- הסבר שיש בו כדי לבסס ספק סביר, המעוגן בראיות.

לטענת "אליבי", תיתכנה שלש משמעויות: אליבי מוכח- משמעו זיכוי; אליבי שנטען אך לא הוכח- הרי הוא אליבי נדחה, שאינו יכול, כשלעצמו, לפעול לחובת נאשם; ואליבי שהופרך- יכול לשמש ראית סיוע נגד נאשם, באשר דינה כדין שקר בעניין מהותי, בכל הקשור לכוחה הראייתי כראיה נסיבתית מסבכת המצטברת לראיות התביעה האחרות (ע"פ 517/86 ברוקס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3), 441).

כזכור, הכחיש המשיב את המיוחס לו, לרבות הכחשתו כל היכרות עם א"א. המשיב העלה טענת אליבי לפיה שהה בבית החולים בעת האירוע מושא האישום. ממסמך 59א' נלמד כי המשיב השתחרר מבית החולים בשעה 18:11. לגרסתו השתחרר בשעה "שש-שבע". האירוע מושא האישום אירע לכאורה בשעה 18:43 לערך, כמצוין בסרטון-קרי, כמחצית השעה לפחות לאחר שהשתחרר מבית החולים.

בית החולים "אסף הרופא" סמוך גיאוגרפית לעיר לוד, מרחק מספר דקות נסיעה. נתון זה בגדר ידיעה שיפוטית, באשר הדבר ניתן ללימוד מעיון במפה.

בנסיבות אלה, במישור הלכאורי, אין המדובר באליבי שהוכח, אלא בכזה שהופרך, על כל המשתמע מכך ראייתית. למצער עסקין באליבי נדחה. משכך, לא עמד המשיב בנטל לסתור את ההנחה מושא השלב השלישי של המבחן התלת-שלבי, לחובתו.

לאור כל האמור, אני מוצא לקבוע כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת כלל המיוחס למשיב בכתב האישום.

ניתנה היום, ד' אייר תשע"ז, 30 אפריל 2017, בהעדר הצדדים.